

Sygn. akt III AUa 1817/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban (spr.) SSO del. Grażyna Borzestowska
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 r. w Gdańsku

sprawy J. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji J. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 lipca 2014 r., sygn. akt VIII U 174/14

postanawia:

uchylić zaskarżony wyrok i odrzucić odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1817/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od 30 lipca 2013 roku do 31 lipca 2015 roku, jednakże nie posiada 5-letniego okresu zatrudnienia w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy oraz w ostatnim dziesięcioleciu od daty złożenia wniosku o rentę, a jedynie 2 lata, 9 miesięcy i 29 dni.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony J. Ś. zakwestionował datę powstania niezdolności do pracy określoną przez pozwanego na 30 lipca 2013 roku. Podniósł, iż datą powstania choroby jest 22 kwietnia 1998 roku, co wynika z wypisów szpitalnych, sanatoryjnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, bowiem ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS.

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku - VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, uznając go za niesprawiedliwy i krzywdzący.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego należało uchylić, zaś wywiedzione odwołanie odrzucić, z przyczyn formalnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok narusza art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuca odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Przepis ten zawiesza dopuszczalność drogi sądowej do czasu wyczerpania dwuinstancyjnego postępowania orzeczniczego w organie rentowym i dlatego sąd obowiązany jest odrzucić odwołanie od decyzji w sprawie świadczeń uzależnionych od stwierdzenia niezdolności do pracy, oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, jeśli zainteresowany nie wniósł od jego orzeczenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS.

Postępowanie przed lekarzem orzecznikiem ZUS ma na celu ustalenie okoliczności związanych z niezdolnością do pracy, przy czym lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokonuje nie tylko samej oceny niezdolności do pracy i stopnia tej niezdolności, lecz ustala także pozostałe okoliczności dotyczące niezdolności do pracy, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy o emeryturach i rentach, a jedną z tych okoliczności jest data powstania niezdolności do pracy. Jeżeli zatem lekarz orzecznik ZUS dokonuje tych ustaleń - co ma swoje odzwierciedlenie w treści wydawanego przez niego orzeczenia - to również w interesie wnioskodawcy leży, aby były one zgodne z faktami, gdyż postępowanie przed lekarzem orzecznikiem ZUS rozstrzyga w zasadzie o przesłankach nabycia prawa do świadczenia rentowego.

Jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wniósł sprzeciwu, mimo że poczynione w orzeczeniu ustalenia co do stanu zdrowia, w tym co do daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie odpowiadają w jego ocenie, rzeczywistości, to zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest kwestionowanie tego orzeczenia dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed sądem /por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05, OSNP 2006/15-16/245; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 r., I UK 23/10, LEX nr 604207/. Niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza bowiem, że wnioskodawca zgadza się, że wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych (ocena zdolności do pracy, ocena czasu jej powstania), mających znaczenie dla nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zostaje zakończony.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż w przedmiotowym odwołaniu ubezpieczony kwestionuje orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, w szczególności zaś datę powstania niezdolności do pracy, która w jego ocenie to 22 kwietnia 1998r. i bezspornie nie wniósł sprzeciwu.

Na marginesie wskazać również można, iż zgodnie z art. 14 ust. 2c zd. drugie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., co jednak wymaga złożenia stosownego wniosku i wykazania przez wnioskodawcę, że niezłożenie sprzeciwu do komisji lekarskiej nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., orzekł, jak w sentencji.